

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3151/2564

พนักงานอัยการจังหวัดตรัง โจทก์ นาย จ. กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 391, ป.อ. มาตรา 288, ป.วิ.อ. มาตรา 192, ป.วิ.อ. มาตรา 195, ป.อ. มาตรา 80, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 295, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 297, ป.วิ.อ. มาตรา 226/3

ย่อ / หลักกฎหมาย

พวกของจำเลยทั้งสามรวมทำร้ายผู้เสียหายทั้งสอง โดย ณ. ใช้อาวุธมีดแทงผู้เสียหายที่ 1 หลายครั้ง เป็นเหตุให้ผู้เสียหายที่ 1 ได้รับอันตรายสาหัส ส่วนจำเลยที่ 2 ใช้อาวุธปืนตีศีรษะผู้เสียหายที่ 1 ซึ่ง เจตนาของจำเลยที่ 2 เป็นคนละเจตนา กับ ณ. ที่ใช้อาวุธมีดแทงผู้เสียหายที่ 1 โดยมีเจตนาฆ่า ดังนี้ เมื่อไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าจำเลยที่ 2 รู้เห็นหรือคบคิดกับ ณ. ในการใช้อาวุธมีดแทงผู้เสียหายที่ 1 จำเลยที่ 2 ย่อมไม่ต้องรับผิดชอบในผลของการกระทำของ ณ. เมื่อตามผลการชันสูตรบาดแผลไม่ ปรากฏบาดแผลจากการใช้อาวุธปืนตี คงมีเฉพาะบาดแผลที่ถูกแทง และทางนำสืบของโจทก์ไม่ ปรากฏว่าผู้เสียหายที่ 1 ได้รับอันตรายแก่การจากการกระทำของจำเลยที่ 2 แต่อย่างใด จำเลยที่ 2 จึงมีความผิดฐานใช้กำลังทำร้ายผู้อื่นโดยไม่ถึงกับเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือจิตใจตาม ป.อ. มาตรา 391 เท่านั้น เมื่อโจทก์บรรยายฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยที่ 2 กับพวกในความผิดฐาน ร่วมกันพยายามฆ่าตาม ป.อ. มาตรา 288 ประกอบ 80 ความผิดดังกล่าวย่อมรวมถึงการใช้กำลัง ทำร้ายผู้อื่นโดยไม่ถึงกับเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือจิตใจด้วย ถือได้ว่าการกระทำตามฟ้อง รวมการกระทำหลายอย่าง แต่ละอย่างอาจเป็นความผิดได้อยู่ในตัวเอง ศาลฎีกาย่อมมีอำนาจ ลงโทษจำเลยที่ 2 ในการกระทำความผิดที่พิจารณาได้ความตาม ป.วิ.อ. มาตรา 192 วรรคท้าย ปัญหาดังกล่าวเป็นปัญหาข้อกฎหมายเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกามีอำนาจหยิบยกขึ้น วินิจฉัยได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 80, 83, 91, 288 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิงและสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 มาตรา 4, 7, 8 ทวิ, 72, 72 ทวิ จำเลยทั้งสามให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยที่ 1 และที่ 2 มีความผิดตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 มาตรา 7, 8 ทวิ วรรคหนึ่ง, 72 วรรคสาม, 72 ทวิ วรรคสอง ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 จำเลยที่ 3 มีความผิดตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 295 (เดิม) ประกอบมาตรา 80 การกระทำของจำเลยที่ 1 และที่ 2 เป็นความผิดหลายกรรมต่างกันให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานร่วมกันมีอาวุธปืนที่เป็นของผู้อื่นซึ่งได้รับใบอนุญาตให้ มี และใช้ตามกฎหมายและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต จำคุกจำเลยที่ 1 และที่ 2 คนละ 1 ปี ฐานร่วมกันพาอาวุธปืนไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับ ใบอนุญาต จำคุกจำเลยที่ 1 และที่ 2 คนละ 6 เดือน ฐานพยายามทำร้ายร่างกายผู้อื่น จำคุกจำเลย ที่ 3 มีกำหนด 1 ปี ทางนำสืบของจำเลยทั้งสามเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กระทงละหนึ่งในสาม ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ฐานร่วมกันมีอาวุธปืนที่

เป็นของผู้อื่นซึ่งได้รับใบอนุญาตให้มีและใช้ตามกฎหมายและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดย
ไม่ได้รับใบอนุญาต คงจำคุกจำเลยที่ 1 และที่ 2 คนละ 8 เดือน ฐานร่วมกันพาอาวุธปืนไปในเมือง
หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาต คงจำคุกจำเลยที่ 1 และที่ 2 คนละ 4 เดือน รวม
จำคุกจำเลยที่ 1 และที่ 2 คนละ 12 เดือน ฐานพยายามทำร้ายร่างกายผู้อื่น คงจำคุกจำเลยที่ 3
มีกำหนด 8 เดือน ข้อหาอื่นนอกจากนี้ให้ยก โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 9 พิพากษาแก้เป็นว่า
จำเลยที่ 2 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 297 (8) (เดิม) ประกอบมาตรา 83 อีก
กระทงหนึ่งจำคุก 3 ปี ลดโทษให้หนึ่งในสามคงจำคุก 2 ปี เมื่อรวมโทษฐานอื่นตามคำพิพากษา
ศาลชั้นต้นแล้ว เป็นคงจำคุกจำเลยที่ 2 มีกำหนด 2 ปี 12 เดือน นอกจากนี้แก้ไขให้เป็นไปตาม
คำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยที่ 2 ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ก่อนเกิดเหตุผู้เสียหายทั้งสองขับและ
ซ้อนท้ายรถจักรยานยนต์ผ่านที่เกิดเหตุซึ่งจำเลยทั้งสามกับพวกกำลังเล่นน้ำสงกรานต์ ผู้เสียหายที่
1 แสดงอาการไม่พอใจที่พวกของจำเลยทั้งสามสาดน้ำใส่ตนทั้งที่ห้ามแล้ว ต่อมาประมาณครึ่ง
ชั่วโมงผู้เสียหายทั้งสองขับรถจักรยานยนต์ผ่านที่เกิดเหตุอีกครั้งและถูกพวกของจำเลยทั้งสามเรียก
ให้หยุดรถแล้วมีปากเสียงกันก่อนพวกของจำเลยทั้งสามรวมทำร้ายร่างกายผู้เสียหายทั้งสองโดย
ผู้เสียหายที่ 1 ถูกนายณัฐวุฒิ จำเลยในคดีอาญามาตราเลขแดงที่ 4880/2560 ของศาลชั้นต้น ใช้
อาวุธมีดแทงหลายครั้งเป็นเหตุให้ผู้เสียหายที่ 1 ได้รับอันตรายสาหัสแล้วผู้เสียหายทั้งสองวิ่ง
หลบหนีไป ระหว่างเกิดเหตุมีเสียงคล้ายปืนดัง 3 นัด หลังเกิดเหตุพนักงานสอบสวนไปตรวจ
ที่เกิดเหตุ พบรถจักรยานยนต์ของผู้เสียหายที่ 1 ล้มอยู่ และตรวจพบปลอกกระสุนปืนลูกซอง 1
ปลอก ในที่เกิดเหตุจึงยึดเป็นของกลาง ผู้เสียหายที่ 1 ได้รับบาดเจ็บมีบาดแผล สำหรับความผิดต่อ
พระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ ของจำเลยที่ 2 ไม่มีคู่ความฝ่ายใดอุทธรณ์จึงยุติไปตามคำพิพากษา
ศาลชั้นต้น มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ 2 ว่า จำเลยที่ 2 กระทำผิดฐานร่วมกัน
ทำร้ายร่างกายผู้เสียหายที่ 1 เป็นเหตุให้ได้รับอันตรายสาหัสหรือไม่ เห็นว่า แม้โจทก์จะไม่ได้ตัว
ผู้เสียหายที่ 1 มาเป็นพยาน แต่ตามรายงานการตรวจชันสูตรบาดแผลผู้เสียหายที่ 1 และตาม
ภาพถ่ายบาดแผลของผู้เสียหายที่ 1 ปรากฏว่าผู้เสียหายที่ 1 มีบาดแผลที่ศีรษะด้วย พยานโจทก์ที่
เห็นการรวมทำร้ายผู้เสียหายที่ 1 ทั้งนายอิทธิพล และนายราเมศร์ ไม่ได้ระบุว่า พวกของจำเลยทั้ง
สามที่รวมทำร้ายผู้เสียหายที่ 1 ด้วยการขกต่อนั้นมีผู้ใดใช้อาวุธอื่นนอกจากนายณัฐวุฒิ ที่เป็นผู้ใช้
อาวุธมีดแทงผู้เสียหายที่ 1 หลายครั้งจึงมีเพียงคำให้การชั้นสอบสวนของนายอิทธิพล นายราเมศร์
และนางสาวณัฐณิชา ที่ระบุว่า นายอิทธิพล เห็นจำเลยที่ 2 ใช้อาวุธปืนตีศีรษะของผู้เสียหายที่ 1
จำนวน 1 ครั้ง และนายราเมศร์ กับนางสาวณัฐณิชา เห็นจำเลยที่ 2 ถืออาวุธปืนยืนอยู่ริมถนน
ที่เกิดเหตุ แม้คำให้การของพยานในชั้นสอบสวนของนายอิทธิพล และนายราเมศร์ จะขัดแย้งกับ
คำเบิกความในชั้นพิจารณาก็ตาม แต่การให้การชั้นสอบสวนของนายอิทธิพล และนายราเมศร์
เป็นการให้การภายหลังเหตุเพียงห้าวันยังจดจำเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นได้ดีและเชื่อว่ายังไม่คิด
ปรุงแต่งเรื่องที่เกิดขึ้นให้ผิดไปจากความเป็นจริง ทั้งยังสอดคล้องกับคำให้การชั้นสอบสวนของ
นางสาวณัฐณิชา ที่ให้การในวันเกิดเหตุว่า เห็นจำเลยที่ 2 ถืออาวุธปืน ที่นายอิทธิพล และนายรา
เมศร์ ต่างเบิกความว่าไม่เห็นจำเลยที่ 2 ในกลุ่มที่รวมทำร้ายผู้เสียหายทั้งสองจึงน่าเชื่อว่าเป็นการ
เบิกความเพื่อช่วยเหลือจำเลยทั้งสามที่เป็นพวกของตนเองให้พ้นผิด แม้บันทึกคำให้การในชั้น
สอบสวนดังกล่าวเป็นเพียงพยานบอกเล่าแต่ตามสภาพ ลักษณะ แหล่งที่มา และข้อเท็จจริง
แวดล้อมของพยานบอกเล่าก็น่าเชื่อว่าจะพิสูจน์ความจริงได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณา
ความอาญา มาตรา 226/3 วรรคสอง (1) และน่าเชื่อว่าเป็นความจริงเสียยิ่งกว่าคำเบิกความในชั้น

พิจารณา เมื่อพิจารณาประกอบรายงานชั้นสูตรบาดแผลของแพทย์ และภาพถ่ายบาดแผลของผู้เสียหาย ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 4480/2560 ของศาลชั้นต้น ซึ่งปรากฏบาดแผลที่ศีรษะของผู้เสียหายที่ 1 จำนวน 1 แผล จึงสอดคล้องคำให้การชั้นสอบสวนของนายอิทธิพล นายรามศรี และนางสาวณัฐธิดา พยานโจทก์จึงมีน้ำหนักมั่นคงรับฟังได้ว่า จำเลยที่ 2 ใช้อาวุธปืนตีศีรษะของผู้เสียหายที่ 1 ที่จำเลยที่ 2 นำสืบว่านั่งดื่มสุรากับจำเลยที่ 1 และที่ 3 ซึ่งอยู่ห่างจากจุดเล่นน้ำ อันเป็นที่เกิดเหตุประมาณ 20 เมตร และขณะเกิดเหตุจำเลยที่ 2 ได้ยินเสียงดังผิดปกติจึงลุกออกไปดูและพาบุตรที่เล่นน้ำอยู่มายังจุดจอดรถแล้วเดินทางกลับโดยมีนายเจริญ น้องชายที่เดินทางไปที่เกิดเหตุด้วยกัน และนายสุนทร เบิกความสนับสนุน ซึ่งทั้งสองอ้างว่าไม่เห็นเหตุการณ์ใด ๆ เพราะอยู่ในระยะห่างจากที่เกิดเหตุประกอบกับมีสิ่งบดบังสายตานั้น เป็นคำกล่าวอ้างเพียงลอย ๆ ขณะเกิดเหตุมีทั้งเสียงอาวุธปืน การทะเลาะรุมทำร้ายกันและรถจักรยานยนต์ของผู้เสียหายที่ 1 ที่ยังล้มอยู่ในที่เกิดเหตุ ซึ่งขัดแย้งกับคำเบิกความของพยานจำเลยที่ 2 ที่อ้างว่าไม่เห็นเหตุการณ์ใด ๆ เลย จึงไม่น่าเชื่อถือและไม่มีน้ำหนักที่จะหักล้างพยานหลักฐานของโจทก์ ข้อเท็จจริงฟังได้ว่า จำเลยที่ 2 ได้ใช้อาวุธปืนตีศีรษะผู้เสียหายที่ 1 ในขณะที่พวกของจำเลยที่ 2 รุมทำร้ายผู้เสียหายที่ 1 เป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือจิตใจ ซึ่งเป็นคนละเจตนากับพวกของจำเลยที่ 2 คือนายณัฐภูมิ ที่ใช้อาวุธมีดแทงผู้เสียหายที่ 1 โดยมีเจตนาฆ่าผู้เสียหายที่ 1 อันถือได้ว่าเป็นการทำร้ายร่างกายรวมอยู่ในการกระทำของนายณัฐภูมิ ด้วยก็ตาม แต่เมื่อไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่า จำเลยที่ 2 รู้เห็นหรือคบคิดกับนายณัฐภูมิ ในการใช้อาวุธมีดแทงผู้เสียหายที่ 1 จำเลยที่ 2 ย่อมไม่ต้องร่วมรับผิดชอบของการกระทำของนายณัฐภูมิ ดังนี้ เมื่อพยานหลักฐานของโจทก์ฟังได้ว่าจำเลยที่ 2 เพียงใช้อาวุธปืนตีศีรษะผู้เสียหายที่ 1 เท่านั้น ประกอบกับผลการชั้นสูตรบาดแผลของแพทย์ ไม่ปรากฏบาดแผลที่เกิดจากการใช้อาวุธปืนตี คงมีบาดแผลเฉพาะถูกแทง ทั้งทางนำสืบของโจทก์ก็ไม่ได้ความว่าผู้เสียหายที่ 1 ได้รับอันตรายแก่กายจากการกระทำของจำเลยที่ 2 การกระทำของจำเลยที่ 2 จึงเป็นความผิดเพียงฐานใช้กำลังทำร้ายผู้อื่นโดยไม่ถึงกับเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือจิตใจ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 391 เท่านั้น เมื่อโจทก์บรรยายฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยที่ 2 กับพวกในความผิดฐานร่วมกันพยายามฆ่าตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288 ประกอบ 80 ความผิดดังกล่าวย่อมรวมถึงการใช้กำลังทำร้ายผู้อื่นโดยไม่ถึงกับเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือจิตใจด้วย ถือได้ว่าการกระทำความผิดตามฟ้องรวมการกระทำหลายอย่าง แต่ละอย่างอาจเป็นความผิดได้อยู่ในตัวเอง ศาลฎีกาย่อมมีอำนาจลงโทษจำเลยที่ 2 ในการกระทำความผิดที่พิจารณาได้ความได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 192 วรรคท้าย ปัญหาดังกล่าวเป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกามีอำนาจหยิบยกขึ้นวินิจฉัยได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225 ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 9 พิพากษาลงโทษจำเลยที่ 2 ฐานร่วมกันทำร้ายร่างกายผู้อื่นเป็นเหตุให้ได้รับอันตรายสาหัสนั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยที่ 2 ฟังขึ้นบางส่วน พิพากษาแก้เป็นว่าจำเลยที่ 2 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 391 จำคุก 1 เดือน ลดโทษหนึ่งในสามคงจำคุก 20 วัน เมื่อรวมกับฐานอื่นตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นแล้ว เป็นจำคุกจำเลยที่ 2 มีกำหนด 12 เดือน 20 วัน นอกจากที่แก้ไขเป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 9

องค์คณะ

ประเสริฐ นิธิโรจน์ · พีรศักดิ์ ไวกาสี · วยุรี วัฒนวรลักษณ์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/3151/2564>